

DIA A DIA

amb Déu

Núm. 247 4tr trimestre 2017

EL DO DE LA PARAULA

Entrem a l'últim trimestre d'aquest, potser, massa celebrat 500è aniversari de la Reforma. Ha estat un any intens i ple d'activitats, que encara no han acabat. S'ha parlat de moltes coses: de la història, del significat, dels contextos. I s'ha fet des de punts de vista molt diferents, uns amb ulls utòpics, altres massa crítics i fins i tot hi ha hagut qui pretenia ser asèptic.

Però, del que s'ha parlat poc és del que pot significar la Reforma avui, per nosaltres i la nostra espiritualitat. Perquè si, certament, hem tingut l'oportunitat d'amarar-nos de coneixements diversos sobre Luter i el protestantisme, he trobat a faltar un arrelament, no acadèmic, dins les nostres comunitats. I és que, tinc la sensació que aquesta celebració no ha servit per renovar-nos. I el "semper reformanda" ha quedat oblidat rere una mirada massa enfocada en el passat, sense mires cap al present i el futur.

Si hi ha una centralitat en la història de la Reforma és la renovació de la visió de la Paraula de Déu. Aquest és el motor d'inici de tot el canvi, que transforma la cosmovisió del món i, sobretot, la centralitat de l'ésser humà en la relació divina. El cristià passa de ser un objecte passiu davant la divinitat (que es demostra en la seva inactivitat en les celebracions religioses) a ser agent actiu de la seva relació amb Déu (i d'aquí l'interès d'alfabetitzar una població que no tenia accés al text bíblic).

Durant molts anys, el protestantisme va estar activament implicat en aquest interès, perquè la paraula ja no era quelcom aliè, únicament un utensili per a les elits religioses, sinó que es transformà en imprescindible per la vida cristiana. Davant d'això, el tridentisme, va fer el contrari, allunyar com més millor la Bíblia del feligrès (ja no di-

guem de les feligreses). En les zones protestants les bíblies s'imprimien, es repartien, s'intentaven portar fins a l'últim racó de món, perquè la Paraula de Déu era l'essència de la Reforma.

Ara, passats 500 anys, no és estrany de trobar bíblies a tot arreu. En qualsevol llibreria pots trobar-les, en qualsevol casa, en totes les biblioteques; però, potser, precisament aquest accés li ha tret (i enteneu-me el que vull dir) aquell valor de tresor, de cosa única i preciosa, que abans tenia. I no vull mirar enrere amb ulls de nostàlgia; però, crec que sí que hem de recuperar aquell esperit d'entusiasme davant les nostres bíblies.

I aquest 500è aniversari és una oportunitat única per fer-ho. Tenir una bíblia entre les mans és tenir un tresor, un element únic que ens transforma en agents actius de la nostra relació amb Déu; perquè és a través de les seves lletres que podem entrar en diàleg, guiats per l'Esperit, amb Aquell que és imprescindible per les nostres vides. I és a través d'aquest escoltar i preguntar, dubtar i tornar a llegir que podem seguir reformant-nos i renovant-nos.

Un llibre no és res, o ho pot ser tot. Una lectura pot ser lleugera, o tremendament profunda. Un instant amb Déu, davant la seva paraula, pot ser obligació, o la més gran oportunitat de transformar-nos. I quan som capaços de veure que aquest llibre ho és tot, i sabem navegar en la seva profunditat i aprofitar totes les oportunitats que ens dóna, aleshores se'ns obren les portes i les ganes de deixar de ser receptors de la paraula per convertir-nos en executors de la paraula, la que porta el regne, la que viu l'amor i la misericòrdia, que lluita per transformar el món.

No oblidem mai que tenim un gran privilegi i una gran oportunitat. Tenim a les nostres mans l'eina per acostar-nos a Déu, per escoltar-lo, per renovar-nos i seguir en el camí d'ésser reformats.

L'herba s'asseca i la flor es marceix, però la paraula del nostre Déu dura per sempre (Isaïes 40, 8)

Marta López Ballalta

E.P.B.C. (ESGLÉSIA PROTESTANT DE BARCELONA CENTRE)

c/ dels Tallers, 26 - 08001 BARCELONA - 93-318 97 98

Compte bancari: Triodos Bank c/c: 1491 0001 28 202713032

CULTES 4t trimestre 2017

<i>Diumenge</i>	<i>PREDICADOR</i>	<i>DIACA/AJUDANT</i>	<i>ORGANISTA</i>	<i>butlletí</i>
01-10-17	MARTA LÓPEZ	Elia GONZÁLEZ Abel GARCÍA	ELIES	alícia
08-10-17	SAMUEL FABRA	Lídia GUINOT Elisabet CORTÈS	ROBERT	samuel
15-10-17 Sínode IEE	<i>SÍNODE</i>	Eliseo NAVARRO Cristina AKAMBA	DAVID	caroli
22-10-17	MARTA LÓPEZ	Esther RIÓN Marta FREIXES	ESTHER	daniel
29-10-17	MARTA LÓPEZ	Pepita SÁNCHEZ Marta HUCH	ROBERT	rubèn
05-11-17	MARTA LÓPEZ	Lluïsa BRAÑA Anna PLANTADA	DAVID	alícia
12-11-17	JONATAN NAVARRO	Elia GONZÁLEZ Abel GARCÍA	ELIES	samuel
19-11-17	MARTA LÓPEZ	Lídia GUINOT Elisabet CORTÈS	ESTHER	caroli
26-11-17	MARTA LÓPEZ	Eliseo NAVARRO Cristina AKAMBA	ROBERT	daniel
03-12-17 1d advent	MARTA LÓPEZ	Esther RIÓN Marta FREIXES	ESTHER	rubèn
10-12-17 2d advent	MARTA LÓPEZ	Pepita SÁNCHEZ Marta HUCH	DAVID	alícia
17-12-17 3d advent	MARTA LÓPEZ	Lluïsa BRAÑA Anna PLANTADA	ROBERT	samuel
24-12-17 4d advent	MARTA LÓPEZ	Elia GONZÁLEZ Abel GARCÍA	ELIES	caroli
25-12-17 NADAL	MARTA LÓPEZ	Elia GONZÁLEZ Abel GARCÍA	<i>tots</i>	marta
31-12-17	MARTA LÓPEZ	Lídia GUINOT Elisabet CORTÈS	ESTHER	daniel

Diumenge 1 octubre Gènesi 12, 1-5

La història del naixement de Jesús comença amb la crida a un home i a la seva família; no se'ns diu que ells mereixessin cap elogi, que Déu els escollís per les seves virtuts o les seves bones maneres de fer. Déu escollí una família i aquesta es posà en camí. Un camí de fe en la confiança que Déu compleix les seves promeses.

Dilluns 2 octubre Gènesi 12, 10-20

Totes les preocupacions d'Abraham a les portes de la terra d'Egipte van aconseguir-se a la seva arribada, però Déu no perdonà faraó. Encara que moltes vegades la raó ens dona arguments per dur a terme accions que no són del tot honestes, la nostra responsabilitat és veure quines seran les seves conseqüències, per nosaltres i per les persones que ens envolten i que, sense voler-ho, poden veure's afectades.

Dimarts 3 octubre Gènesi 13, 2-18

De tornada de la terra d'Egipte, Abraham i Lot han de separar-se, perquè a la fi s'havien convertit en dos terratinents massa poderosos per conviure junts. Lot mira al seu voltant i escull, precisament, la part més pròspera i fructífera, aquella que era la terra promesa a Abraham, mentre que Abraham ha de recular cap a l'oest. Davant aquesta dificultat perquè la promesa sigui complerta, Déu torna a formular-la. Les dificultats amb les que ens trobem no invaliden les promeses.

Dimecres 4 octubre Gènesi 16, 1-15

"El Déu que em veu", així anomenà l'esclava egípcia, Agar, el Déu d'Abraham i Sarai. La mirada de Déu es posa sobre els que passen dificultats. Els seus ulls miren i veuen aquells que, moltes vegades, són oblidats dels altres. Abraham oblidà la dona que havia pres per esposa i el fill que ell havia engendrat, però Déu els tornà a casa. I, sabent que Abraham tindria un fill escollit, va oferir a Ismael la promesa de la prosperitat, perquè Déu esmenà la gosadia d'Abraham i Sarai de fer complir ells mateixos les promeses de Déu.

Dijous 5 **octubre** Gènesi 17, 3-14

La promesa de la benedicció es transforma en una aliança entre Abraham i tota la seva descendència. El signe de la circumcisió serà el senyal visible de la promesa de Déu. Jo seré el teu Déu i el Déu de la teva descendència. En aquesta promesa es basen les súpliques d'alliberament del poble d'Israel en els seus pitjors moments. Perquè la confiança que tot allò que diu Déu és veritat no els abandona mai.

Divendres 6 **octubre** Gènesi 20

Per segona vegada Abraham utilitza la mateixa estratagema amb la seva dona Sara, i altra vegada Déu ha d'intervenir perquè aquells que no tenen coneixement de l'engany no caiguin en desgràcia. Quantes vegades caiem en els mateixos errors? Quantes vegades cometem les mateixes imprudències? El més meravellós de tot és que la promesa feta es manté. Déu no retira la seva benedicció d'Abraham, sinó que justament després d'aquest episodi es compleix la seva paraula amb el naixement d'Isaac.

Dissabte 7 **octubre** Gènesi 21, 1-7

La confiança i la creença en Déu, moltes vegades, no sé signe que confiem en la seva paraula. La sorpresa de Sara davant el seu embaràs esdevé estrany. Davant el camí recorregut en una promesa necessitava pel seu compliment el naixement d'aquest fill. La benedicció del Senyor ens pot trobar allà on menys ho esperem. La seva Paraula es pot complir en el moment menys sospitat.

Diumenge 8 **octubre** Gènesi 21, 8-20

Altra vegada Agar i Ismael són fets fora de la casa d'Abraham, però Déu tornà a escoltar i complir amb aquella família la promesa que havia fet a l'esclava temps enre-re. Déu no va escollir Abraham per oblidar els altres. Ell és amb la seva creació. I la seva benedicció i la seva misericòrdia arriben molt més lluny del que moltes vegades pensem. No creguem que tenim l'exclusivitat de Déu, més aviat meditem sobre què significa per a nosaltres portar la seva promesa.

Dilluns 9 octubre Gènesi 23

En el moment de dolor es comença a complir la promesa. El foraster, l'immigrant va comprar un tros de terra per poder enterrar la seva esposa. No va voler que li cedissin, no va voler cap favor. Sara seria enterrada en una terra possessió de la seva família, el primer tros de la terra de la promesa.

Dimarts 10 octubre Gènesi 24, 1-3.50-66

Una nova dona entra a formar part del clan d'Abraham. Rebeca, beneïda pels seus parents, és portada a trobar-se amb Isaac, i un nou poble entra a formar part d'aquest entramat de parenteles. La mateixa confiança demostrada per Abraham és ara posada en boca de Rebeca, no hi ha raó per esperar. La benedicció es compleix gràcies a aquells i aquelles que afronten amb valor els nous camins.

Dimecres 11 octubre Gènesi 25, 1-11

La vida d'Abraham arribà a la seva fi, carregat de fills, però solament dos d'ells van enterrar-lo. Tornem a trobar a Isaac i a Ismael junts, el primogènit que havia estat expulsat i el petit que havia acabat sent l'hereu, el fill de la promesa. I Abraham fou sepultat en aquell petit tros de terra, l'única possessió de la família. Quantes promeses havia vist complertes Abraham? Moltes vegades esperem viure per contemplar allò que desitgem, però moltes vegades la promesa ens supera. Allò que deixem als altres, als nostres fills i als que han conviscut amb nosaltres, és el que farà caminar la promesa fins al seu compliment.

Dijous 12 octubre Sl 105,1-7 (Sínode IEE)

La lloança al Senyor és el nostre reconeixement d'allò que ell fa enmig nostre. La seva Paraula és compleix a les nostres vides i les traspassa per portar la seva benedicció a tota la terra. El Senyor ens acompanya, el seu poder ens sosté, les seves decisions seran complertes arreu. Amén.

Divendres 13 octubre Rm 4, 1-12 (Sínode IEE)

La promesa feta a Abraham traspasa el senyal visible de la seva aliança amb Déu, perquè la promesa supera el llinatge d'Abraham per abraçar a tots i totes les que creuen en Déu. La fe es converteix en el senyal d'una aliança que no és nova, però que el poble d'Israel havia oblidat. Vés-te'n del teu país, cap al país que jo t'indicaré. L'exemple d'Abraham: caminar en confiança amb fe els camins que Déu ens posa al davant.

Dissabte 14 octubre Ga 3, 6-14 (Sínode IEE)

La promesa d'Abraham s'ha complert en Jesucrist. En ell la benedicció ha arribat a totes les nacions, a tots els homes i a totes les dones. El senyal de la circumcisió, símbol solament pels homes del poble, ha estat ampliat al bateig, símbol per a totes i tots, senyal per a grans i petits. La benedicció ha arribat a nosaltres, la promesa d'Abraham és ara a les nostres mans, i nosaltres en som els hereus.

Diumenge 15 octubre He 11, 8-12 (Sínode IEE)

La fe es converteix en motor de les vides entregades a Déu, vides que viuen en la incertesa de no saber, moltes vegades, cap on són dirigides. Aquest ha de ser el nostre suport, el nostre baluard. Hem de confiar i dipositar les nostres vides en mans del Senyor, que ens sustentarà en tot moment.

Dilluns 16 octubre Jaume 2, 14-26

La fe no és únicament una confiança cega que ens permet de viure sense preocupacions. La fe també és un camí que ens du a comportar-nos d'una manera o d'una altra. La fe és la intenció de viure d'una forma determinada, la confiança que podem seguir el camí marcat per Jesús, en la seva paraula i la seva obra. S'ha de ser valent per tenir fe. I s'ha de ser molt valent per posar-la en pràctica.

Dimarts 17 octubre Gènesi 25, 19-34

L'esterilitat de Rebeca és oblidada en el naixement d'una bessonada. Però, els dos germans, ja des del ventre de la seva mare, són massa diferents. Altra vegada el primogènit, Esaú, queda fora de l'herència i és el petit aquell qui portarà la promesa cap al seu nou compliment. Déu no sempre escull aquells que creiem que ho mereixen. En la seva providència, disposa maneres de fer totalment noves.

Dimecres 18 octubre Gènesi 26, 1-14

Com si fos un *déjà vu*, ens trobem a Isaac cometent els mateixos errors que el seu pare. A la terra dels filisteus, Déu s'acosta al fill d'Abraham i li ofereix la promesa de benedicció que havia donat al seu pare, però ell té temor dels homes, perquè encara segueix sent únicament un foraster. Però, el Senyor torna a respondre amb benedicció i, de la mateixa manera que el seu pare, Isaac va fent-se un home ric.

Dijous 19 octubre Gènesi 27, 1-29

El ser de Déu amb els homes no fuig del que som. Déu no escull les millors persones, les que no s'equivoquen, les que no fallen mai. Déu aprofita el que fem per portar a terme la seva benedicció.

Divendres 20 octubre Gènesi 27, 30-40

Moltes vegades la vida ens porta a patir injustícies. Allò que ens corresponia per dret queda en mans d'una altra persona. Però, moltes vegades, en aquestes situacions també tenim part de responsabilitat. Esaú ja havia venut els drets de primogènit al seu germà. Quan perdem alguna cosa important per a nosaltres, hem de pensar que de benediccions n'hi ha més. Seguim caminant per trobar una nova sortida.

Dissabte 21 octubre Gènesi 29, 1-14

Jacob havia aconseguit proclamar-se primogènit i hereu del seu pare. Però, encara que ostentava els títols, va haver de marxar per por de les represàlies. Aconseguir allò que volem no sempre és beneficiós per a nosaltres. Però, en aquest camí de fugida, Déu portarà Jacob a trobar-se amb el seu futur. Al mateix pou on l'administrador d'Abraham va conèixer Rebeca, ell coneixerà Raquel.

Diumenge 22 octubre Gènesi 29, 15-30

L'engany de Laban ve justificat per la tradició que la filla petita no podia ser donada en matrimoni abans que la gran. Però, el més curiós és la conformitat de Jacob. I és que, a la fi, el matrimoni no demandava amor, era un contracte familiar amb fins econòmics. Però el fet que Jacob volgués a Raquel, i que a Lia solament aprengués a estimar-la, farà recórrer la història de les dues dones i dels seus fills.

Dilluns 23 octubre Gènesi 29, 31-35

Lia va convertir-se en la primera dona de la saga d'Abraham en no ser estèril. Aquella que complia la seva part del tracte matrimonial, amb escreix, quedava relegada, perquè el seu marit estimava la dona que no podia donar-li fills. Cadascuna de les dones tenia una de les benediccions del matrimoni. L'una, l'amor. L'altra, la fecunditat. Però, cap de les dues era feliç amb la part que li havia tocat.

Dimarts 24 octubre Gènesi 30, 1-24

La casa de Jacob, el seu campament, devia ser un caos de convivència, presidida per la lluita entre les seves dues dones. La competició per l'amor i la descendència marcava les rutines dels dies. Lia acaba donant sis fills i una filla a Jacob. Però, a la fi, Raquel queda embarassada. Davant d'aquest meravellós fet -en comptes de donar gràcies a Déu, com havien fet Sarai o Rebeca- ella demana a Déu que li concedeixi un altre fill.

Dimecres 25 octubre Gènesi 31, 1-18

La prole de Jacob començava a ser tan i tan nombrosa, i les benediccions del seu Déu no l'abandonaven cap any, de forma que la convivència sota el patriarca Laban era insostenible. Ni ell ni els seus fills varons podien consentir l'enriquiment que el fill d'Isaac estava fent a costa de les seves terres i les seves ovelles. Així doncs, Jacob i les seves dues dones, es posen d'acord per abandonar Laban i tornar a l'heretat de Jacob.

Dijous 26 octubre Gènesi 33, 1-11

La por presidia els sentiments de Jacob en tornar a l'heretat que li havia pres al seu germà. Però, en trobar-se sembla que tot ha estat superat. El Senyor li havia promès que l'acompanyaria en aquest camí de tornada i sembla així ha estat. Però Jacob no se'n fia, ni de Déu ni del seu germà. I presenta les seves dones - no per ordre d'importància, tal i com hauria de ser- sinó primer les serventes, després Lia i finalment Raquel i el seu fill estimat, Josep.

Divendres 27 octubre Gènesi 33, 18-20

Després de totes les peripècies viscudes per Jacob, arrel de la seva fugida, sembla que la promesa torna a posar-se en camí. Jacob arriba a la terra de Siquem i compra un tros de terra, per sumar-lo a la tomba que tenien a Mambré. Allà aixeca un altar al Senyor d'Israel i durant un instant, com si fos el final de la temporada d'una sèrie, sembla que tot arribarà a bon port.

Dissabte 28 octubre Gènesi 35, 1-15

Després de molt de temps d'esperar, després d'haver pres la primogenitura al seu germà, d'haver enganyat el seu pare per rebre la benedicció, després de molt lluitar amb la vida, Jacob rep, per fi, la promesa del Senyor, igual que ho havien fet Abraham i Isaac. La benedicció dels seus avantpassats passa ara a ser seva i de la seva descendència. Aquesta és la confirmació de Déu a tota la seva aventura vital.

Diumenge 29 octubre Gènesi 35, 16-21

Aquesta família en camí, nòmada i forastera, que viu encara a la terra d'uns altres, ha d'enfrontar-se a un nou dolor. Raquel mor mentre donava a llum el darrer fill de Jacob. A diferència de les altres morts, Raquel no és portada a la tomba de la família, sinó que queda enterrada enmig del camí, com a símbol d'aquesta gran família, de la qual en sortiria una comunitat de pobles, que encara no han estat beneïts amb la terra promesa.

Dilluns 30 octubre Gènesi 35, 22-29

En un petit verset trobem com Rubèn perd la primogenitura que li corresponia per herència. Altra vegada la història torna a repetir-se i no és el primer fill qui rebrà l'herència. Tornem a trobar dos fills –com havia succeït amb l'enterrament d'Abraham- davant la tomba del seu pare. I Jacob continua residint a la mateixa terra com el seus avantpassat, com a immigrant.

Dimarts 31 octubre Sl 105,8-15 (500 Reforma)

El salm ens parla que la mà de Déu va al costat de les vides dels homes d'aquesta família escollida per portar la benedicció divina a la creació. Ells caminen com a forasters enmig d'una terra hostil, però Déu no va permetre que la seva petitesa fos causa perquè d'altres els maltractessin. El poble d'Israel veu la seva història com una història conduïda per Déu, per portar a terme els seus plans.

Dimecres 1 novembre Romans 9, 1-9

Solament Isaac és el fill de la promesa. Aquesta metàfora a Pau li serveix per argumentar que la benedicció no és pas qüestió de sang, sinó d'elecció. El Crist és el fill de la promesa, aquell qui portarà la benedicció. I la promesa és per a tots i per a totes, per a tota la creació.

Dijous **2 novembre** Romans 9, 10-18

L'elecció és quelcom que moltes vegades no entenem, un fet arbitrari que descansa en el si de la intel·ligència divina. Però, a la fi, l'elecció no és exclusió, sinó més aviat un camí perquè la promesa arribi a tothom. Som escollits de Déu, però no pels nostres propis mèrits, sinó per portar la seva benedicció a totes les nacions. Aquesta és la promesa.

Divendres **3 novembre** Hebreus 11, 17-20

Per l'autor del llibre d'Hebreus és la fe que impulsa la vida dels homes, amb les seves bones o males accions, en les seves correctes o incorrectes decisions. Una vida de fe no és pas la que no s'equivoca mai, sinó la que camina seguint les petjades de la promesa donada per Déu. Una promesa que a cada pas nostre ha d'acostar més a la humanitat allà on el Senyor vol portar-la.

Dissabte **4 novembre** Gènesi 38

La història de Tamar és la narració de la valentia d'una dona, que no va permetre que la societat, ni la seva família, la relegués dels seus escassos drets. De la seva maquinació naixerà Peres, avantpassat de Booz, avantpassat del rei David, avantpassat de Jesús. La Bíblia és plena d'històries de valentia que fan córrer endavant els plans de Déu.

Diumenge **5 novembre** Gènesi 46, 1-7

Altra vegada la fam fa moure la família cap a Egipte, el país que els acollí vegada rere vegada. És allà on Déu farà avançar un pas més el compliment de la promesa. Allà et convertiré en un gran poble. La història del Gènesi ens explica com el Déu dels forasters, d'un poble d'immigrants, els acompanya i els guarda en tots els territoris. El Déu d'Israel no és el Déu d'una única terra, sinó el sobirà de tots els països.

Dilluns 6 novembre Gènesi 47, 1-12

La història de Josep havia fet que, en el moment de necessitat, la gran família de Jacob acabés instal·lada amb tots els privilegis a la terra d'Egipte. Però -encara que van tenir terres en propietat- Jacob deixa clar que ell i els seus, com ho van ser els seus pares, són forasters i immigrants. La comoditat d'Egipte no li pren la consciència que Déu faria complir la seva Paraula.

Dimarts 7 novembre Gènesi 49, 29-33

Quan la mort estava a punt de trobar-lo, Jacob demana als seus fills que el portin de tornada a la terra de la promesa, que l'enterrin allà on hi ha la seva família. El pas dels anys no ha fet oblidar a la família d'Abraham quina és la seva heretat. Cap dels patriarques la va veure complerta, però fins i tot en els seus últims instants van confiar-hi.

Dimecres 8 novembre Gènesi 50, 22-26

La història dels avantpassats acaba tal i com va començar, lluny de la terra, lluny de ser un gran poble, lluny d'haver estat benedicció per a les nacions. Amb la mort de Josep, primogènit de Raquel, últim hereu de la promesa divina, l'esperança no s'ha perdut. Déu us farà pujar d'aquest país. Les nostres vides són curtes i moltes vegades no podem gaudir d'allò que esperem, però la fe manté viva la confiança que les promeses de Déu sempre es compleixen.

Dijous 9 novembre Salm 105, 16-25

El cant del salmista recorda la història viscuda del seu poble. El passat ens referma en el present. El camí que fins aquí ens ha portat ens parla de l'acció de Déu en nosaltres i al nostre voltant. No hem d'oblidar el nostre passat, perquè és instrucció perquè el present camini cap a l'esperat futur.

Divendres 10 novembre Hebreus 11, 21-22

Fe en Déu, confiança en la seva paraula, esperar en esperança, sense defallir, sense dubtar. No és fàcil tirar endavant quan tot allò que esperes surt del revés. No és senzill tenir paciència. Però el camí que fem cada dia ens acostava una mica més a la benedicció. Potser no veurem el final, però treballarem per posar el nostre granet de sorra en aquesta llarga història de fe en la Paraula promesa per Déu.

Dissabte 11 novembre Èxode 1, 1-14

El temps ha passat i la història d'una saga s'ha convertit en la història d'un poble. La família d'Abraham ja són els israelites, nombrosos, forts i hàbils. Els egipcis comencen a tenir por del seu poder, i l'imperi comença a oprimir-los, per aconseguir subjugar-los al seu govern. Els forasters sense terra comencen a patir el dolor de l'esclavatge.

Diumenge 12 novembre Èxode 1, 15-22

Tornem a trobar la història d'unes dones, que s'enfronten als poders del faraó per salvar el seu poble. Aquestes llevadores sense nom fan portar endavant la promesa amb valentia, sense recular davant l'amenaça i la por. La història de la promesa és plena de persones anònimes que caminen en la mateixa fe d'aquells qui recordem el nom.

Dilluns 13 novembre Salm 105, 42-45

Déu, el nostre Senyor, no oblida mai. Ell no és un déu de paraula fàcil, que parli per parlar. Tal i com Josep havia dit, va venir a buscar-los a la terra on eren estrangers per donar-los la promesa d'un lloc seu. Déu buscà els descendents d'Abraham a la terra d'Egipte per construir-los com a poble de la promesa. Al·leluia!

Dimarts 14 novembre Hebreus 11, 23-31.39

El camí de la promesa va seguir endavant, però sense acabar de complir-se, fins que no va arribar el Crist. La Paraula de Déu abasta molt més del que les nostres mentes poden entendre. La Paraula de Déu és més gran que el que veiem a primera vista. Abraham va pensar que Déu li donaria una terra per a la seva família. Però, a la fi, la promesa de Déu contenia en els seus mots l'esperança de la salvació per a la humanitat.

Dimecres 15 novembre Rut 4, 13-22

L'estrangera vinguda dels camps de Moab fou la benedicció de la viuda Noemí. El fruit de les seves entranyes fou la benedicció de la humanitat. Jesús, fill de David, fill d'Abraham, el camí d'arribada del Messies no es traçà al cel lluny de la nostra vida, sinó enmig del mateix món al qual havia de beneir. Perquè ell havia de ser el veritable "nosaltres" per poder salvar-nos.

Dijous 16 novembre 1 Samuel 16, 1-14

Déu havia escollit a Abraham i ara escollirà el rei del seu poble. Però, aquest no serà el qui esperava Samuel. Com a la història dels patriarques, els hereus de la promesa no seran aquells que per primogenitura els hi corresponia, sinó que els fills petits rebran de mans de Déu l'heretat de la seva Paraula.

Divendres 17 novembre 1 Samuel 18, 6-15

David, escollit de Déu, encara no és rei d'Israel, sinó que està a les ordres del rei rebutjat, qui acaba per envejar la benedicció divina rebuda pel noiet. El vell rei té por de perdre el seu poder i envia David lluny de la cort, però la mà del Senyor és amb ell i tot el que emprèn acaba en victòria. L'escollit de Déu va fent el seu camí cap al tron acompanyat pel Senyor.

Dissabte 18 novembre 1 Samuel 19, 1-8

L'amistat de Jonatan i David salva la vida de l'escollit de Déu, encara que per poc temps. L'enveja i la por són males conselleres i a la fi, el vell rei deixarà d'escoltar a les persones sensates que l'envolten per fer cas de les seves temences. Però ara David segueix al seu servei, perquè ell no imposà, ni al poble ni al rei, el ser escollit del Senyor.

Diumenge 19 novembre Salm 18, 21-51

Aquell qui ha vist la seva vida en perill, qui ha estat perseguit per enemics, qui ha de fugir dels germans perquè volen matar-lo... Qui és just però rep injustícia dels homes, aquest és qui clama a Déu, perquè ell li dóna la victòria. El cant del rei que no té corona però que confia en la mà del Déu podrós que l'allibera de la mort.

Dilluns 20 novembre 1 Samuel 21, 1-10

Ahimèlec donà a David i als seus homes provisions. Els donà els pans sagrats, aquells que eren solament per als sacerdots, trencant així la llei del Senyor. Però, sota quina situació una llei pot ser trencada? Trobarem aquest episodi relatat als evangelis, donant la raó al sacerdot i a David, perquè la fam del perseguit és abans que la llei.

Dimarts 21 novembre Salm 34

La lloança de David no és pas la demagògia d'un rei, assegut al tron, que ha rebut per heretat del seu pare la riquesa i el poder. La lloança de David es basa en l'experiència d'haver viscut la salvació de Déu en les experiències de la seva vida. Fem memòria, mirem enrere i recordem com Déu ens ha salvat i beneït, com ell ens ha acompanyat en els camins difícils, com ell ens ha fet arribar la seva alliberació.

Dimecres 22 novembre 2 Samuel 1, 1-16

I el rei morí. El rebutjat de Déu va perdre la vida al camp de batalla, juntament amb homes valents i estimats. El rei havia mort, però el nou rei no riu, no crida de goig, perquè qui ha mort era ungit del Senyor. Aquell qui va declarar haver mort el rei va morir a mans de l'escollit de Déu, perquè no era misericòrdia, sinó que amb aquella mort esperava una recompensa.

Dijous 23 novembre 2 Samuel 1, 17-27

El dolor per la mort del rei, el patiment per la mort de l'amic. El camí de David no va ser pas fàcil mentre Saül regnava. Però, davant el que podria semblar un alliberament de la seva creu, David honora la vida d'aquells que havien servit el poble i havien conviscut amb ell.

Divendres 24 novembre 2 Samuel 2, 1-7

Després de la mort del rei, Judà escull David com a nou rei; però les tribus del nord, les d'Israel, no van acceptar-lo. La guerra va durar més de set anys, durant aquest temps van morir molts homes innocents o no; però, a la fi, persones que queien per les lluites de poder. A la fi David fou coronat rei de tot Israel, i la pau s'establí enmig del poble de la promesa.

Dissabte 25 novembre 2 Samuel 5, 6-14

Amb la conquesta de Jerusalem el reialme de David s'aferma, però aquell qui havia estat escollit per Déu, envejat i perseguit perquè la mà del Senyor l'acompanyava, ell també va caure en el parany del poder, i va començar a comportar-se com els reis de les nacions veïnes.

Diumenge 26 novembre 2 Samuel 8, 15-18

Aquest petit resum del regne de David és fins a cert punt capciós. Ens diu que el rei regnava segons el dret i la justícia, però els seus comandants i les seves tropes eren mercenaris d'altres pobles; i els seus fills, els havia posat a servir com a sacerdots, quan no podien fer-ho perquè eren de la tribu de Judà. El poder és perillós, fins i tot per aquelles persones que són escollides de Déu. Mirem de no caure en paranys que, a la fi, poden fer-nos justificar totes les nostres accions.

Dilluns 27 novembre 2 Samuel 11

L'embriagament de poder en què viu David, després d'haver arribat al tron, li dóna el dret de prendre per ell qualsevol cosa que li vingui de gust, sigui un terriori o sigui la dona d'un altre home. Però, potser el pitjor de tot és voler tapar els nostres errors amb accions pitjors que les primeres. Hem d'assassinar per ocultar el nostre adulteri? Fugir dels errors ens duu per camins més foscos que reconèixer les nostres culpes.

Dimarts 28 novembre 2 Samuel 12, 1-14

David va creure que amb la mort d'Uries el seu pecat havia quedat tapat, però no podem ocultar als ulls de Déu, el nostre pecat. No podem amargar-nos de les nostres accions errades. El reconeixement de les nostres faltes ens obre nous camins, que poden refer allò que ha quedat trencat en nosaltres.

Dimecres 29 novembre Salm 32

El Senyor, que ens coneix perfectament, a qui no podem amagar ni el que fem ni el que pensem, sempre està disposat a perdonar-nos. Ell espera que ens hi acostem, que li siguem sincers i li oferim la nostra vida, perquè ell la redreci cap a la justícia i la misericòrdia. Feliç qui ha estat absolt de la falta. Rebre el perdó ens omple el cor de goig, guareix les nostres ferides.

Dijous **30 novembre** 2 Samuel 15, 1-12

Amb subterfugis, el fill del rei intenta aconseguir el tron del seu pare, guanyant-se el favor dels homes criticant i aixecant fals testimoni sobre la justícia del rei. Potser les seves raons no eren del tot falses, però mitges veritats podem fer tant de mal com les mentides. A qui prestem orelles? És important ser conscients quan algú ens vol manipular en les nostres opinions. És important invocar el dret i la justícia.

Divendres **1 desembre** Salm 3

El rei coronat torna a alçar la seva veu de súplica al Senyor. Durant un temps ha oblidat el consol de la salvació, perquè la seva vida no calia que fos alliberada. Però, ara torna a mirar a Déu com a única esperança. Quan la vida ens somriu i ens tracta bé ens oblidem d'on ve el nostre suport, però Déu sempre és a prop per escoltar-nos.

Dissabte **2 desembre** 2 Samuel 16, 15-23

Tal i com havia predit Natan, a la llum del dia, perquè tot el poble en fos testimoni, seguint el consell d'Ahitófel, Absalom es fa amb les dones del rei, reclamant així el seu poder. En tota lluita entre bàndols hi ha persones que canvien de camisa per treure'n profit. Però, nosaltres hem de confiar en Déu i ser coherents en allò que creiem davant d'ell.

Diumenge **3 desembre** 2 Samuel 17, 6-18

El general en cap de les tropes de David, que havia rebut l'ordre de no tocar el seu fill, va acabar matant-lo mentre era penjat en un arbre. La seva lleialtat el feia conscient del perill que Abasalom suposaria per la tornada al tron de David. Però aquella mort no era de justícia, i Joab va acabar mort en pagament per totes les culpes i accions que havia comès sense que el rei ho sabés.

Dilluns 4 **desembre** 2 Samuel 19, 1-9

De la mateixa manera que davant la mort de Saül i Jonatan, David s'estremeix davant la mort d'Absalom. El dol per ell no el deixa seguir endavant amb les seves tasques, però Joab l'obliga a comportar-se com un rei vencedor, i no com un pare dolgut per la mort del seu fill. La vida és plena de moments difícils. Hem de ser conscients, d'això. Moltes vegades hem de parar per poder tornar a continuar.

Dimarts 5 **desembre** Salm 7

Moltes vegades la justícia ens falla, massa vegades rebem allò que no mereixem. Qui ens vindicarà? El Senyor, el nostre Déu, ell és sempre just, ell és el nostre defensor i el nostre escut. Hem de saber confiar en la seva justícia, però també hem de saber aplicar-la, perquè pot ser que la injustícia i el patiment d'altres vinguin per la nostra mà.

Dimecres 6 **desembre** 2 Samuel 23, 1-7

Arribem a la fi de la vida del rei David, un home que va patir la persecució, però que també va gaudir de la vida. Un rei que fou bo, però que també fou dolent. A la fi, un exemple de qualsevol vida, amb els seus claroscurs. Però, a la fi dels seus dies el càntic és per recordar la promesa, per enaltir l'esperança que la benedicció arriba, i que la Paraula de Déu es compleix.

Dijous 7 **desembre** 1 Reis 1, 28-40

En el llit de mort, David decideix donar el reialme al seu fill Salomó, tot oblidant el que succeí amb ell mateix. Perquè no són els homes qui escullen els portadors de la promesa, sinó Déu mateix. David havia viscut com a rei escollit per Déu, però el seu fill viurà com a rei escollit pels homes.

Divendres 8 desembre 1 Reis 11, 31-39

La promesa donada a Abraham, la promesa donada a David, tot va quedar esquinçat pel mal obrar dels homes i les dones que abandonaren el seu Déu per córrer rere els ídols. La fortalesa de la casa de David va acabar amb ell mateix, però no per sempre. Perquè la Paraula de Déu sempre s'acaba complint.

Dissabte 9 desembre 2 Reis 25, 8-21

Primer el regne d'Israel, després el regne de Judà. Tots van ser trets de la terra de la promesa, perquè tots van ser a la fi infidels. Déu no va trobar cap portador de la seva promesa, però l'esperança era oberta. De vegades passem temps difícils, en els que sembla que mai arribarà la llum del dia per esvaïr la foscor, però no hem de perdre l'esperança. El demà pot arribar en qualsevol moment.

Diumenge 10 desembre Salm 89, 20- 38

La promesa per David és fidel, és perpètua. Del llinatge de David, de la seva casa, en sortirà victoriós Aquell qui tindrà un regne per sempre. Els fills de David van errar, el poble es va esgarriar, però la promesa va perdurar. Perquè la salvació ve de David, ve d'Abraham.

Dilluns 11 desembre Eclesiastès 1, 2-11

La desesperança del profeta és, en moltes ocasions, un sentiment compartit per molts. Què hi ha de nou? Quan deixarem de repetir el mateixos errors? Viure i morir, el destí de qualsevol, un destí que es repeteix. Però rere aquest cicle que sembla no tenir fi hi ha una esperança, la de la promesa. El fill de David, el fill d'Abraham, entra en aquest cicle sens fi per trencar-lo i oferir-nos la certesa d'una esperança.

Dimarts **12 desembre** Osees 3, 1-5

La infidelitat no durarà per sempre, perquè el descendent de David vindrà i el poble d'Israel tornarà al Senyor, seguint el seu nou rei. La promesa avança cap a la manifestació del veritable fill de Déu, que mostrarà un nou camí. El desig de Déu és que el seu poble deixi el seu mal obrar. El desig de Déu és fer bé als qui estima.

Dimecres **13 desembre** Zacaries 12, 1-10

Déu donarà la victòria. Déu tornarà a fer germans aquells qui s'han barallat. La promesa a la casa de David segueix ferma en el discurs profètic, perquè el Senyor de l'univers, el creador de tot, és qui parla i promet. I ell complirà la seva paraula.

Dijous **14 desembre** Isaïes 55, 1-13

Quan ens trobem perduts i abatuts, quan no hi ha sortida, és Déu mateix qui crida el seu poble, és Déu qui els recorda que les seves promeses es fan realitat. Però els seus camins no són els nostres, i moltes vegades ens perdem en la desesperança de no veure futur. Però la paraula de Déu no tornarà buida, mai.

Divendres **15 desembre** Ezequiel 37, 21-28

És el mateix Déu qui tornarà a unir el poble, un poble que ara serà més gran i més divers del que mai haguessin pogut imaginar. És Déu qui posarà el nou rei, que portarà a tots els homes i a totes les dones a viure en els seus camins. És Déu qui farà una nova aliança que ja no es trencarà mai. Sempre és Déu qui ve a buscar-nos. Sempre és Ell. Perquè per nosaltres només té amor, misericòrdia i perdó.

Dissabte 16 desembre Jeremies 33, 20-26

Déu, que manté l'aliança amb la seva creació, també ho farà amb el seu poble. Encara que de vegades no veiem la seva mà, Ell segueix actuant en favor nostre. No es desdirà de la benedicció. I ens renovarà perquè el seu amor abasti a tots els éssers humans.

Diumenge 17 desembre Isaïes 9, 1-6

Déu no va escollir salvar ni amb foc del cel, ni amb exèrcits d'àngels, ni amb terribles i catastròfiques plagues. Déu va voler salvar la humanitat des de la humanitat mateixa, des d'un infant que regnaria al tron de David, que seria el Príncep de Pau. El seu regne ja no tindrà fi, la justícia serà per sempre enmig dels homes. I tot, per què? Pel seu amor.

Dilluns 18 desembre Jeremies 23, 5-8

Déu no promet, ell no jura per res ni per ningú, solament diu: "Ho dic jo, el Senyor." La seva paraula és veraç i no cal referendar-la en res. Si ell ho diu, ell ho complirà. Arriba el temps del compliment de l'esperança. Arriba el temps en què totes i tots direm: El Senyor és la nostra salvació.

Dimarts 19 desembre Salm 118, 1-9

Perdura eternament el seu amor. Aquesta confiança, aquesta fe nostra és la que ha sostingut sempre el poble de Déu. Poden venir dificultats, podem haver de viure moments de perill, de tristor o de dolor, però sabem que el seu amor serà per sempre. Ell és un Déu que escolta. Ell és un Déu que respon les nostres pregàries.

Dimecres **20 desembre** Lluc 1, 46-55

Déu es recordà de les seves promeses, i Maria fou l'escollida. Déu no escollí enviar el seu fill en palaus, ni en temples. El Senyor escollí el més petit del seu poble, una serventa que no mereixia la magnificència del do concedit. Però, Déu enderroca els poderosos i exalta els humils. Els petits són, per Déu, estimats i benaurats. Els qui pateixen són, per Déu, els escollits.

Dijous **21 desembre** Lluc 1, 68-75

Els càntics dels escollits de Déu, el de Maria i el de Zacaries, ens parlen del Déu que recorda, el Déu que no oblidà les seves promeses. Allò que Déu va anunciar en temps antics es complirà. Tota la seva paraula dita es farà realitat. La nostra esperança és el Déu totpoderós que recorda, que mai ens oblidà.

Divendres **22 desembre** Mateu 1, 1-17

El camí de l'arribada de la promesa és plena de noms, alguns els coneixerem, uns altres no. Però la realitat d'aquesta genealogia es fer-nos veure com el camí del Messies ha estat construït entre nosaltres, amb històries famoses i d'altres d'anònimes que han portat la promesa de Déu d'una a una altra fins arribar a Jesús de Nazaret, fill de David, fill d'Abraham, fill de Déu.

Dissabte **23 desembre** Mateu 1, 18-24

L'arribada de Jesús, el seu naixement es veu envoltat d'aquesta necessitat de valentia que els portadors de la promesa havien hagut de practicar al llarg de la història del poble de Déu. Josep i Maria, tots dos, van haver de posar la seva fe i la seva confiança en el Déu d'Abraham, i d'aquesta fe en sorgí la fi d'un llarg camí començat feia ja molt de temps allà a Haran.

Diumenge **24 desembre** Lluc 2, 1-21

Avui és nit de Nadal, és nit de celebració, és nit d'amor i de pau. Gaudeix de la preciosa narració de Lluc. I recorda't de compartir amb altres allò que has rebut. Recorda't de la promesa de Déu complerta en Jesús. I estima com Ell ens ha estimat. Bona nit de Nadal!

Dilluns **25 desembre** Joan 1, 1-18 **(NADAL)**

El passatge de Joan sembla allunyar-se d'aquesta història humana que porta la salvació a la creació divina. Però, rere el llenguatge més filosòfic trobem l'afirmació: la Paraula s'ha fet carn i ha habitat entre nosaltres. La meravella d'explicar-ho d'aquesta manera és que la promesa s'ha fet home, cada cosa dita i afirmada per Déu s'ha complert en tota la seva magnificència en la persona de Jesús, el seu Fill.

Dimarts **26 desembre** Fets 7, 2-8

Recordem Abraham, la seva vida en la promesa. Aquell qui va deixar terra i parentela per seguir l'esperança que Déu li va prometre, encara que mai va arribar a veure-la complerta.

Dimecres **27 desembre** Fets 7, 9-16

Recordem Jacob i els seus fills, ells es van veure acompanyats per Déu en tot moment, en els bons i en els dolents. Déu no va permetre que la família patís la fam de la terra i els va trobar un lloc de refugi.

Dijous **28 desembre** Fets 7, 17-35

Els descendents d'Abraham van acabar vivint a Egipte, lluny de la terra promesa. El poble es va sentir oblidat de Déu, però el seu clamor va arribar fins al cel i Déu els va enviar un rescatador, en Moisès, per dur-los de nou cap a la terra que havia promès als seus avantpassats.

Divendres **29 desembre** Fets 7, 36-50

I Moisès va portar-los pel llarg camí del desert, on el poble va patir i es va descoratjar. Però, va continuar endavant, perquè Déu no els va abandonar, sinó que caminava amb ells en la seva tenda, el tabernacle. No va ser fins a temps del rei Salomó que Déu concedí al seu poble que li fes una casa de pedra. Una casa que, a la fi, no el podria contenir.

Dissabte **30 desembre** Fets 7, 51-52

A la fi Jesús va arribar a la terra. La promesa es va complir i el fill de Déu va néixer i va habitar entre nosaltres. Però el seu poble –tal com havien fet amb tots aquells que els hi havien portat la Paraula de Déu- el va matar. El Fill de Déu va néixer, va viure i va morir, com ho fem tots els homes i totes les dones. Però, ell ho féu de forma veritable, de forma irrepreensible, i per això Déu el va ressuscitar, perquè va vindicar el mort de la injustícia i va fer complir la seva promesa.

Diumenge **31 desembre** Apocalipsi 22, 16-17

Jesús és la font d'aigua viva que es dona gratuïtament per nosaltres. Crida: Vine! I si et fa vergonya, pensa-ho cridant. Queda un petit pas més en el compliment de la Paraula de Déu. I és que un dia allò que Ell pensà al principi del temps per la seva creació es farà realitat. Amén.
